

impugnant; cumque nos defendamus, conclusionem nostram evenisse posse, nullo miraculo interveniente apud plures Authores, parvo admodum miraculo apud aliquos, & apud omnes probabiliter sine ullo miraculo, manus damus omnibus, & recte procedimus ostendendo, Deum æque valde mirabilem in præservatione Virginea extitisse, & in modo, quo nulla, vel parva facta violentia naturæ, hæc ausa non est antevertere gratiæ fructum, sed tantisper expectavit, donec gratia ipsa triumphatrix fructum suum mirificæ præservationis produxisset.

DIS-

DISPUTATIO II.

De theologica Immaculatæ Virginis Conceptione.

SECTIO I.

De peccato originali.

§. I.

An sit, & quid originale peccatum?

130.

Enendum est contra hæreticos, & Judæos negantes peccatum originale, Parvulos descendentes ex Adamo non solum peccati peccatum, sed etiam culpam, & peccatum contrahere. Probatur primo ex Psalmo 50. *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, &*

in peccatis concepit me mater mea; quod, ut notat Divus Thomas contra Gentes cap. 50. non loquitur de peccato actuali Parentum, cum de legitimo matrimonio natus sit David, ideoque Patres de originali peccato, ac plurimorum peccatorum radice texum intelligunt. Secundo, ex cap. 14. Job illis verbis: *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine, non ne tu, qui solus es?* Ubi Septuaginta vertunt: *Nemo mundus a forde, nec infans unius diei super terram;* quod de forde spirituali intelligitur a Patribus. Clarius Apostolus ad Romanos 5. *Per unum hominem peccatum introivit in mundum, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors intravit, in quo omnes peccaverunt.* Accedunt definitiones Conciliorum;

rum; Palestini, cuius meminit Augustinus Epist. 106. Melibetani cap. 2. Toletani 6. can. 7. Arausic. 2. can. 2. ac denique Tridentini Sessione 5. de peccato originali, decreto de ipso. Consonant Ecclesiæ Patres, Hieronymus in Ezechiel. 47. & lib. 2. contra Jovinianum; Gregorius, lib. 9. Moralium, & in lib. 1. Regum, Ambrosius in Apologia David cap. 11. Bernardus in seria 4. Hebdom. Sanctæ, Chrysostomus in Epistola ad Neophytos; Nazianzenus oratione 3. de pace, Dionysius lib. de Ecclesiast. Hierarch. Cyprianus lib. 3. Epist. 8. Hi omnes, & alii veritatem propositam, ut Catholicam uno ore proclamant.

131. Tenendum est secundo: peccatum originale esse vere, & proprie peccatum, dicente Tri-

den-

dentino Sessione 5. de peccato originali, canone 5. Si quis per Iesu-Christi Domini gratiam, quæ in baptismate confertur, reatum originalis peccati remitti negat; aut etiam afferit, non tolli rotum id, quod veram, & propriam rationem peccati habet, sed illud dicit tantum radis, aut non imputari, anathema sit. Et hæc sufficiant ad stabilendam veritatem peccati originalis, omissis argumentis Hæreticorum vindicis apud Illustrissimum Godoy, & Bellarminum; aliosque Primarios Doctores de hoc puncto tractantes. Quare tenendum est 3. essentiam peccati originalis, missis erroribus, diversimode adstrui apud Scholasticos Catholicos: & relictæ modo opinione Alberti Pigii controversi. 1. de peccato originali, & Cathé-

rini opuscul. de casu hominis, qui essentiam peccati originalis contendebant consistere in actuali peccato Adami prout extrinsece parvulos peccatores denominante: unde colligebant non multiplex, sed unum numero in parvulis omnibus esse originale peccatum; super quo legatur Godoy tomo 3. quæst. 82. tract. 4. disput. 36. §. 2. numero 10.

132. Alii citati ab ipso, numero 19. ponunt essentiam peccati originalis in actuali Adami peccato præterito, & nunquam condonato, non ut tribuente denominationem peccantis, sed habitualiter peccatoris ratione existentiæ moralis, quam habet, dum a Deo non condonatur. Tertia sententia dixit: originale consistere in concupiscentia conjuncta cum reatu ad poenam:

pro hac citat Salas tract. 3.
disp. 11. sect. 2. Rophensem, &
Durandum: pro hac extitisse Au-
gustinum, sentit Vasquez disp.
132. cap. 3. Bellarminus lib. 5.
de amissione gratiæ, cap. 7.

133. Quarta sententia propu-
gnat, originale consistere in pri-
vatione gratiæ, seu justitiæ ori-
ginialis, est Gravissimorum Au-
thorum apud Granados tract. 8.
disp. 3. sect. 1. eam tenet Sua-
rez disp. 9. de peccatis, sect. 2.
Vasquez supra, cap. 8. & clare
Anselmus lib. de conceptu Vir-
ginis cap. 26. *Hoc peccatum,*
quod originale dico, aliud intel-
ligere nequeo in infantibus, nisi
ipsam, quam supra posui, factam
per inobedientiam Adæ jacturam
justitiæ debitæ nuditatem. Quam-
vis in explicanda Justitia origi-
nali variant Doctores. Quinta

sen-

sententia defendit, peccatum ori-
ginale consistere in peccato Adæ,
quod posteri commiserunt cum
Adamo, moraliter perseverante,
hoc est, peccato commisso a po-
steris in Adamo, & non condon-
ato posteris, nec intrinsece, nec
extrinsece.

134. Quare perseverat mora-
liter illa macula, vi cuius Filii
iræ sunt posteri; non secus ac si
modo elicerent tale peccatum;
ita Lugo de Incarnatione disp. 9.
sect. 3. Granados disp. 3. sect. 1.
Oviedo num. 67. & plures alii,
immo Tertullianus libro de ani-
ma, cap. 40. dicens: *omnis ani-*
ma ex usque in Adam censem-
tur, donec in Christo recensetur.
An vero ut nostra voluntates es-
sent constituta in voluntate A-
dami, sufficeret, quod procede-
remus ab Adam? Affirmat So-

to

to libro de natura, & gratia cap. 1. Basilius Legionensis relect. 3. Perea in Genesi cap. 16. Pro sententia dicente, non sufficere posterorum propagationem ab Adamo, sed necessarium omnino fuisse pactum, citantur reliqui ab Oviedo num. 36. An vero necessarium fuerit, hoc pactum fuisse notum Adae, ut esset caput morale, rursus dubitant Authores apud ipsum Oviedo num. 45. Aliis videtur non fuisse necessarium, sed sufficere absolutum Dominum Dei, immo & sufficeret, etiam si Adamus nollet admittere pactum.

135. Supponit hic Salmeron, Toletus, Bellarminus, & Suarez disp. 4. sect. 9. contra Durandum, Mayron, & Vasquez 1. 2. disp. 131. cap. 3. voluntates parvulorum defacto constitutas fuisse in volun-

voluntate Adami in ordine ad observationem, & transgressio- nem præcepti ex quo factum est, quod parvuli moraliter eligerent actionem peccaminosam, dum Adamus physice elicuit. Hoc constat ex Augustino cap. 10. de meritis, & remissione: *In quo omnes peccaverunt, in quo omnes unus homo fuerunt.* Basilius Hom. 1. de Lau. jejunii: *Quia non jejunavimus in primo Parente, ideo exulamus a Paradi- so.* Quæ Authoritates prægran- de fundamentum habent ex illo loquendi modo Apostoli ad Romanos 3. *In quo omnes prævaricati sumus.*

136. Præterea suppon. tamquam fide certum, Adamum ante lapsum gratiam justifican- tem habuisse ex Conc. Araul. 2. Can. 19. & Tridentino sess. 5.

K di-

dicente: *Si quis non confiteretur primū hominem Adam, cum mandatum Dei in Paradiſo fuisset transgressus, statim sanctitatem, & iustitiam, in qua constitutus fuerat, amisisse, anathema sit:* ergo Adam ante peccatum fuit sine controverſia Sanctus, & Justus. Sed cum dubitetur, an fuerit creatus in gratia, cum Concilia ſolum doceant, ante peccatum justum extitiffe, probabilius credimus cum Divo Thoma 1. part. quæſt. 95. art. 1. & Alberto Magno in 2. diſt. 24. art. 1. Adam fuiffe iuſtificatum in eodem instanti, in quo fuit creatus. Probatur primo ex verbis illis: *Faciamus hominem ad imaginem, & similitudinem noſtram;* juxta expoſitionem Patrum hic per imaginem intellectualis natura, per

ſi-

ſimilitudinem sanctificatio gratiæ intelliguntur. Secundo ex textu Eccleſ. 7. allegato ab Angelico Doctore quæſt. 95. & 60. *Deus fecit hominem rectum, & rectus simpliciter intelligitur Justus juxta illud Cant. 1. Recti diligunt te.*

137. An autem iustitia originalis fuerit speciale donum, ſive habitus specialis diſtinguitus a gratia, & voluntati inhærens, cuius manuſ effet facere, ut homo adhæreret Deo, ſuo fini naturali, non ſolum faciliter, & delectabiliter, ſed etiā cum majori intentione, & delectatione, quam appetitus ſenſitivus ſuo obiecto delectabili? Affirmat Scotus in 2. diſt. 26. quæſt. unica §. poteſt dici: Secunda ſententia est Henriei Quodlibetō 6. q. 11. ponentis iustitiam originalem in

K 2 qua-

quadam rectitudine naturali separabili a voluntate. Tertia sententia est Soti lib. 1. de natura, & gratia cap. 5. qui justitiam originalem indistinctam a gratia gratum faciente defendit. Quarta est sententia Cajetani quæst. 95. art. 1. & Durandi in 2. distin. 20. q. 5. afferentium, justitiam originalem suisse donum distinctum a gratia, in illa fundatum, & radicatum, cum quibus fere convenit Alensis in 2. quæst. 91. Bonavent. in 2. dist. 27. art. 2. quæst. 2. Marc. in 2. quæst. 16. art. 6. & alii. Ultima sententia verissima judicata ab Eximio de anima lib. 3. cap. 2. num. 4. ponit justitiam originalem in collectione habituum, & beneficiorum Dei, gratiæ, virtutum moralium, intellectuum, & actualium auxiliorum,

plu-

Disp. II. Sect. I. 221
plurimumque donorum extrinsecorum.

§. II.

De subjecto, causa efficiente, & transfusione peccati originalis.

138. Circa subjectum, in quo recipitur originale peccatum, varias invenio sententias: 1. est Scoti in 2. disp. 32. quæstione unica afferentis, immediate recipi solum in voluntate, Scotum sequitur Vasquez disp. 133. cap. 4. in fine: 2. est Durandi in idem 2. disp. 31. quæst. 3. affirmantis, recipi in voluntate, & appetitu immediate: 3. sententia affirmat, peccatum originale, quoad essentiam solum recipi in anima, prout distinguitur a potentis;

K 3 quo-

quoad effectus vero derivatos ab ipso etiam in potentias recipi. Hanc tenet Curiel art. 2. hujus quæstionis, dubio unico, & Mag. Mart. in præsenti quæstione art. 2. dub. 1. 4. sententia, quæ est Di- vi Thomæ quæst. 4. de malo artic. 4. in 2. dist. 31. quæst. 2. articul. 1. & in præsenti quæst. 2. articul. 2. defendit, originale prius immediatus recipi in anima, quam in potentias. Sequuntur omnes ejus discipuli, probantque hac ratione: culpa originalis contrahitur media generatio- ne; at generatio prius terminatur ad animam, illam corpori unien- do, quam ad potentias, quæ consequuntur illam: ergo pecca- tum originale prius recipitur in essentia animæ, quam in poten- tias, casu quo hæc ab anima di- stinguuntur.

139. Cir-

139. Circa causam efficientem tenet major pars Theologorum, non fuisse peccatum Adami cau- sam physicam transfusionis ori- ginalis culpæ. Ita Godoy: quia peccatum Adæ non poterat esse causa physica transfusionis pec- cati ex natura sua, cum sit actus immanens in suo tantum subje- cto, nec hoc habet ex eleva- tione Dei, alias tribueretur Deo talis transfusio, quod absolum est, nec hoc habet ex vi pacti, quia ratione pacti non fuit im- mutatus physe ille actus, sed tantum moraliter: ergo pecca- tum Adami non fuit causa phy- sica transfusionis originalis. Nec dicas, peccatum Adami physi- cam produxisse qualitatem in se- men, per quam elevaretur, ut instrumentaliter influeret in pec- catum descendentium.

K 4 140. Con-

140. Contra enim; nam agens principale solum potest virtualiter existere in aliquo, quod vel est virtus illius ex natura sua, vel in illo aliquid causat, ratione cuius ei subordinatur, & sit instrumentum illius; sed semen ex natura sua non est virtus peccati Adami, sed solius humanæ naturæ: ergo in semine nihil physicum ex peccato Adæ derivatur. Præterea: quia illud physicum existens in semine non est qualitas morbida permanenter existens, ut voluerunt Gregorius, & Ricardus in 2. dist. 31. Henriquez Quodlibeto 1. quæst. 21. & Almay, in moralibus tract. 13. cap. 19. nam si qualitas hæc esset permanens, tot annorum circulis physice perseverasset in semine; sed hoc intelligi nequit absque speciali concursu Dei:

er-

ergo istius conservatio tribuere-
tur particulariter Deo, illam par-
ticulari influxu conservanti, quod
sonat absurdum, & nefas: ergo
non est qualitas permanens. Nec
illud superadditum potest esse qua-
litas transiens: ergo non datur
talis qualitas morbida.

141. Probant antecedens: qualitas transiens non datur si-
ne causa efficiente, sed pecca-
tum Adæ, quod est causa ef-
ficiens, modo non datur physi-
ce: ergo nec illa qualitas physi-
ca transiens. Et supposito, quod
peccatum actualis Adami fuit cau-
ta demeritoria, non peccati ori-
ginalis nostri sumpti formaliter,
bene tamen aliorum, quæ in
nobis obtinent rationem pœnæ,
ut clare docet Angelicus Tho-
mas in 2. disp. 20. quæst. 2.
art. 3. ad 3. per hæc verba:

K 5 Ad

Ad tertium dicendum, quod peccatum non transit in Posteros a primo Parente per modum demeriti, quasi ipse omnibus mortem meruerit, & infectionem peccati; sed per modum traductionis consequentis traductionem naturæ: non enim unius personæ actus toti naturæ mereri, vel demererri potest, nisi limites humanae naturæ transcendat, ut patet in Christo, qui Deus, & homo est; unde a Christo nascimur Filii gratiæ, non per carnis traductionem, sed per meritum actionis, ab Adamo vero nascimur filii iræ per propagationem, non per demeritum. Hancenius Angelicus Doctor.

142. Ubi clare docet, peccatum Adami, quatenus præcise personale Adæ, non meruisse nobis penas; sed quatenus fuit

Adæ

Adæ ut capitis moralis, nos meruisse in Adamo tales penas; sed non derivari in nos ex Adamo per modum demeriti; sed per modum traductionis naturæ, quatenus hæc moralitas sequatur propagationem; quam ob causam non videtur requiri aliquid in linea efficientis peccatum originale, cum sit mera entitas moralis intrinseca parvulis. Et adstruentes morbidam physicam qualitatem in semine instrumentaliter concurrente ad peccatum, fortasse tantum intelligunt conditionem, concursumque in linea morali, ita ut tota vis hujus qualitatis stet in eo, quod, illa posita, anima, cui unitur, maneat obnoxia, & peccato originali, & penis ab ipso derivatis: nisi defendant, peccatum originale in physica entitate po-

K 6 siti-

sitiva confisteré , ut refert Godoy supra citatus §. 3. num. 16. aliquos defensasse : qui pro opinione sua sic argumentatur : I. nam semen instrumentaliter concurrit ad peccati originalis transfusionem ; non moraliter : ergo physicē, præsertim cum Majorem credant esse doctrinam Divi Thomæ quæst. 83. art. 1. in corpore , quæst. 4. de malo art. 1. in solutione ad 3. ad 9. ad 15. ad 16. & in præsenti quæst. art. 1. in responsione ad 3. Cajetanus enervat hoc fundamentum . Angelicus quippe Doctor solum docet , semen concurrere instrumentaliter ad traductionem culpæ originalis , non per se , sed concomitanter , etiam hæc est intentio D. Thomæ : quia peccatum originale non sequitur ad naturam productam in virtute seministram-

quam

quam ad fundamentum exercens aliquam causalitatem in ipsum peccatum , sed solum sequitur ad illud tamquam ad subiectum in quo .

143. Instant Adversarii : ergo faltem secundario semen attingit instrumentaliter traductionem peccati originalis , & conqueanter assignari debet aliqua causa principalis , quæ primario ad illam concurrat : facile respondent ; quod ut semen , primario attingens traductionem naturæ , secundario attingeret traductionem culpæ novæ , necesse erat , quod exerceret aliquam causalitatem physicam in peccatum , quod est impugnatum , & ab ipsis arguentibus minime probatur . Replicant adhuc , quod ita videtur semen concomitanter solum ad traductionem ori-

gi-

ginalis concurrere , ac perinde non indigere aliqua intentionali virtute , ratione cuius in se virtualiter contineat tale peccatum ; sed D. Thomas locis allegatis agnoscit aliquam virtutem in semine saltem intentionaliter in agente , ratione cuius contineat peccatum : ergo quia non concomitanter , sed instrumentaliter physice ad originalem labem concurrere , defendit Angelicus Praceptor .

144. Ad quod respondent , loqui D. Thomam de virtute quadam morali orta non ex natura rei , sed tantum ex ordinatione divina : vult dicere : bene posset Deus disponere , attentis rerum naturis , peccatum contrahi ex capite Adamo , absque eo , quod in semine producente naturam praexisteret aliqua corruptio , immo-

pos-

posset membrum ex capite trahere absque eo , quod in illo physice contineretur ; cæterum quia de facto illi soli contrahunt originale peccatum ex Adamo , qui in ipso præexistunt secundum seminalem virtutem , ita soli illi trahunt ex ipso peccatum , qui medio semine justitia originali destituto ex ipso descendunt : unde in tantum semen concurrit ad originale peccatum , in quantum voluit Deus , fuisse fundatum , & viam traductionis originalis peccati , quod non probat , nisi conditionem , & morallem concursum . Idcirco juxta D. Thomæ doctrinam non contrahetur peccatum originale ex vi præsentis decreti illum , qui generaretur ab aliquo , qui justitia originali pollerer .

145. Arguunt adhuc principa-

li-

liter : peccans mediante suo peccato est causa physica productiva termini physici , & realis , quo mediante manet habitualiter conversus ad creaturam , ut ad ultimum finem ; at peccante Adamo , nos in illo eodem actuallí peccato peccavimus : ergo sicut in Adamo mediante illo actuallí peccato fuit productus physice terminus physicus , & realis , quo habitualiter remansit aversus a Deo , ita illo mediante producitur physice in nobis in instanti , quo concipimur , physicus terminus , medio quo manemus aversi habitualiter a Deo . Ad quod respondent : quod tunc peccans est causa physica productiva termini , quando physice elicit peccatum ; at cum nos moraliter tantum juncti peccato Adami , tantum moraliter pecca-

rimus , non potest ad nos aliquid physicum physice inhærens traducere ; peccatum quippe Adami est quid physicum in esse entitativo , & personali Adami , non vero in esse capitalis : nam ut esset physice capitale , debebat physicē continere voluntates membrorum .

146. Objiciunt quoque : & si gratia habitualis Christi Domini sit quid physicum in esse personalis , & quid tantum morale in esse capitalis , tamen influit in nos gratiam , & cetera dona per physicum influxum : ergo pariter Adami peccatum . Respondent , quod hoc evenit , non quia gratia Christi Domini sit forma physica ; sed quia physice elevatur per auxilium actuale : quia cum sit ejusdem speciei cum nostra , nequit ratione suæ entitatis influere gratiam in nos . Nunc sic :

peccatum actuale Adami est ejusdem speciei cum personali quo ad physicam entitatem: ergo nequit ex vi propriæ entitatis influere physice in alia: ergo ut instrumentaliter influeret, requirebat causam elevantem: assignent, inquiunt Adversarii, cum Deus nequeat esse causa elevans ad peccandum, causam illam elevantem Adæ peccatum ad influendum physice in peccatum Posteriorum?

147. Hic solet etiam disputari: an peccatum Adami fuisset capitale, non quia tale, sed quia primum? Volunt dicere, an ita sit essentialiter annexum peccato primo Adami esse capitale, ut secundum, vel tertium Adami peccatum non esset capitale; vel an potuerit Adam aliquod perpetrare peccatum, ante quam

pec-

peccaret peccato capitali? Fuisse capitale, quia primum, videtur expressa sententia D. Thomæ in 2. dist. 33. his verbis: *Ad secundum dicendum, quod hoc est per accidens, quod tale documentum naturæ humanae intulit: quia scilicet fuit primum peccatum, quod naturam humanaν visiavit.* Et quidem eo ipso, quod Adamus primo peccaret, amitteret dignitatem capitatis in ordine ad transfundendam justitiam originalem in Posteros: nam quomodo Adamus carens justitia originali esset causa transmutationis justitiae? Hoc indecens est. Contrariam defendunt Alexand. Ales, & Cath. Opusc. de peccato originali, Salm. in Epist. ad Romanos circa finem. Montesi disp. 11. q. 7. num. 94. & alii hoc unico arguento du-

III.

Eti:

§. III.

Illustrationes ex dictis.

148. EX his dictis infertur 1. nullum aliud peccatum Protoparentis præter primum, nec peccata proximorum Parentum derivari ad posteros per originem. Ita D. Thomas, & communiter omnes Theologi ratione tradita ab Angelico in corpore, art. 2. nam illud peccatum solum derivatur ad posteros, quod fuit capitale, illud nempe, quod corrupit naturam, illamque spoliavit dono communi Adamo per se, & pro tota sua posteritate commisso; sed solum primum peccatum Adami istum præstitit effectum per privationem justitiae originalis, donorumque illi justi-

tæ

§. III.

236 Tract. de principatu, &c.
 Et: solum peccatum capitale posuit ad posteros derivari: nam erat capitale, non quia Adami, sed ex vi pauci, quo fuit constitutus caput morale suæ posteritatis, at pactum solum fuit cum Adamo initum in ordine ad impletionem, aut transgressio-nem præcepti, ut patet ex illo: *In quacumque die comederis ex illo, morte morieris:* ergo pa-catum in illa contentum illius præcepti transgressionem designat. Sed ad hæc, & alia responder Godoy, quæst. 81. tract. 4. disp. 35. §. 5. apud ipsum videnda.

238 Tract. de principatu, &c.

tiæ debitorum, cum cætera peccata, sive ipsius Adami, sive aliorum Parentum, illam supponant destructam: ergo solum primum Adami peccatum fuit capitale. Quare in Scripturis uni Adamo tribuitur peccatum originale illo Pauli ad Roman. 5. *Unius delicto multi morui sunt,* & per inobedientiam unius peccatores constituti sunt multi.

149. Inferes unde secundo: quod si Adamo non peccante, peccaret Cain, filii ejus non contraherent originalem labem. Ita Medina, & Sumel in præsenti quæst. art. 5. Vasquez disp. 133. cap. 3. num. 10. Montes. disp. 11. quæst. 6. num. 106. contra Scotum in 2. disp. 32. quæst. 1. ad argumenta tertia opinionis. Probatum illatum: peccatum Cain etiam in tali casu non foret capi-

Disp. II. Sect. I. 239

tale, sed mere personale; atqui peccatum, quod capitale non est, non derivatur ad posteros: ergo: Nec D. Thomas, quæst. 5. de malo art. 4. nobis opponitur, dum asserit, quod si aliquis ex posteris Adami peccaret, ipso non peccante, moreretur quidem propter suum peccatum actuale, sicut Adamus mortuus est; posteri autem morerentur propter peccatum originale: nam D. Thomas loquitur, non ex vi legis modo statutæ, sed secundum aliam legem forte tunc statuendam, quod contra communem sententiam non est: & si dicas, eodem modo explicari posse Scotti sententiam, libenter annuat.

150. Inferes tertio, quod si Adamus peccasset post filios jam genitos, isti jam nati non contraherent culpam originalem.

Pro-

Probatur : nam & si potuisset caput constitui , etiam respectu illorum , qui jam extra causas existerent , quando ipse peccaret , de facto tamen non fuit constitutus caput morale , nisi respectu illorum , qui in ejus lumbis continebantur , quando ipse peccavit , ut ex August. & aliis colligitur : ergo ad jam natos non transiret peccatum . Inferes 4. quod si Eva peccasset Adamo non peccante , non contraherent filii peccatum originale . Suadet hoc Aug. Thomas art. 5. istius quæst. nam peccatum originale ab illo contrahitur , qui active movet ad generationem natorum ; atqui active concurrere solum convenit Adamo : ergo ab illo solum peccatum originale traducitur . Et si dicas cum Vasquez disp. citata capite 3. num. 9. foeminam

juxta

juxta aliquos Medicos etiam active ad generationem concurrere , responderi poterit , habere nos firmius fundamentum Scripturarum soli Adamo originale peccatum attribuentium , & quod Adamus constitutus sit caput generis humani , & etiam mulieris .

151. Et si dicas , peccatum Evæ inadæquate concurrere , seu simul , & collective cum peccato viri fuisse adæquatam causam traductionis originalis . Contra dicimus : quia dicerentur posteri peccasse in Eva , sicut dicuntur peccasse in Adamo , quod nullibi in Scripturis reperitur . Tu vero opponis illa Ecclesiast. verba cap. 25 . *A Muliere initium factum est peccati , & per illam omnes morimur : ergo mors , & culpa non solum per Adamum , sed etiam per Eam intravit in Mundum .*

non

L

Se-

Secundo: præceptum de non comedendo , & comminatio mortis non solum Adamō, sed etiam Eva fuerunt imposita ; sed ex illo præcepto, & comminatione infertur paclum Dei cum Adamo , quo fuit constitutus caput morale: ergo etiam Eva fuit simul cum Adamo morale caput generis humani . Tertio: Anschlus libro de conceptu Virginis, cap. 9. inquit: *cum dicitur, Adam esse causam nostri peccati originalis,uriusque copula intelligitur, sumpta denominatione a principaliori sexu* . Et insuper addit, quod Eva peccante, si Adamus non peccaret, posset Deus formare aliam mulierem , ut ex muliere peccatrice filii non nascerentur : ergo sensit, tunc ab utroque derivari peccatum , & etiam , quod si Eva peccaret,

non

non peccante Adamo nascerentur posteri peccatores , si Deus non formaret aliam mulierem .

152. Respondeo, quod respondent negantes, fœminam traducere originale peccatum cum Divo Thoma 1. ad Corinthios, solutione 3. & 4. distinctione 1. art. 2. ad 1. distinguendo autoritat. mulier initium factum est peccati occasionaliter , concedunt; originaliter, negant. Nec replices, ita posse intelligi text. Divi Pauli loquentis de Adamo : *Per unum hominem peccatum intravit in mundum* . Negant, quia CC. & PP. illa verba intelligunt de ingressu per originem , dicente ipso Paulo: *In quo omnes peccaverunt* . Ad 2. respondent: præceptum impositum fuisse Adamō, & Evæ, diversimode tamen , Evæ tam-

L 2 quam

quam singulari Personæ , Adam vero tamquam capiti naturæ . Ad Anselmum respondet Vasquez; fuisse Sanctum Doctorem in contraria sententia disp. citat. cap. 3. num. 10. sed Montesin. disp. 11. quæst. 10. num. 157. explicat Anselmum non de causa mali originalis , sed de partiali causa generationis naturalis , media qua ut conditione , filii solius viri culpa contrahunt. Ad id quod addit Anselmus de alia muliere formanda , Eva peccante , non loquitur de necessitate , ita ut non possent filii justi de matre peccatrice nasci , sed propter decentiam .

153. Huic doctrinæ videtur contradicere Frater Benedictus Feijoô Mag. Primar. Ovet. Academ. in Theatro Critico idiomate hispano edito tom. 6. Pa-

ra-

radoxa 14. ubi defendit , baptizandum esse sub conditione foetum ex foemina humana , & masculo irrationali. Fundatur in eo , quod generatio humana fit ex ovo , sicut prolificatio avium ; ut aliqui cum Gabriele Falopio defendunt , adhibita sententia de concursu activo foeminæ in foetum ; ac proinde ex his duabus opinionibus insert probabiliter , foeminam determinare speciem individui. Sed miror , Virum sapientissimum silentio præterisse hanc theologicam quæstionem fundamentum resolutionis suæ . Ideoque videtur durior sententia . Primo propter dicta , disp. 1. num. 122. Secundo : quia hic modus opinandi non est consonus Doctrinæ Angelici Præceptoris , ut videre est in quæstione 4. de peccato originali , art. 7. ubi :

L 3 ad

246 Tract. de principatu, &c.

ad quartum dicendum, quod filii, qui nascerentur ex Adam, ipso non peccante, & Eva peccante, non contraherent, quia originale peccatum contrahitur per virtutem moventem ad naturam humanam, quae est in semine maris secundum Philosopbum.

154. Tertio: Quia ex ipso Angelico Thoma in eodem art. 7. ad 6. dicendum, quod ex hoc quod Christus fuit conceptus ex Virgine sine viri semine, bauit, quod non contraheret originale peccatum. Et si credetur vera opinio istius Doctoris, diceretur, quod Christus ex via generationis Virginis, præscism a Divinitate, esset obnoxius peccato originali. Si vero defendat, corpus Christi non ex semine Virginis, sed ex sanguine cordis, vel alterius partis suisse for-

ma-

Diss. II. Sect. I. 247

matum, ideoque evallis ex via generationis sine originali docente, D. Thoma in hoc articulo 5. ad 3. dicendum, quod peccatum originale non pertinet ad naturam humanam absolute, sed secundum, quod derivatur ab Adam per viam seminalem; ideoque Angelicus ipse defendit, quod si aliquis homo formaretur ex digito, & carne alterius hominis, non contraheret originale.

155. Ast hoc effugium incidit in alia absurdita. Primum sit ad hominem, quod Christus non fuit genitus ex ovo fecunditatis, ac proinde male parificaret Author concursum Virginis in generationem cum concursu activo aliarum foeminafum. Secundum: quia Christus non dicitur proprietate naturali, sed quadam analogia filius Virginis,

L 4 cum

cum non esset genitus ex semine, sed factus ex alia parte Virginea. Tertium: quia restrin-
gendus est sensus Scripturarum
vocantium Christum ex semine David, benedictionem omnium
gentium in Christo tamquam in
semine Abraham; promittentium
semen David in æternum man-
surum. Et littera Genesis 3. vers.
15. dicentis: *Inimicitas ponam
inter te, & mulierem, & inter
semē tuū, & semen illius.*
Nisi censeas, quod sanguis, &
sperma tantum differant acci-
dentaliter penes majorem, vel
minorem decoctionem, ut docet
insignis Anatomicus Andreas Lau-
rentius lib. 2. anatomiæ cap. 14.
& sic excitatus a Spiritu San-
cto e corde Mariano sanguis ef-
flueret perfecte decoctus ad ma-
tricem aptus ad generationem;

in quo nihil absurdii invenio. Si
forte dicat aliquis, talem fœ-
tum esse quidem humanum, sed
non contrahere originale, & ob-
hoc egere baptismate tantum ad
characterem, & primam gra-
tiam, videtur inauditum Theo-
logis. Cum baptismus sit Sacra-
mentum mortuorum, & illud
monstrum non esset sanative re-
demptum. Profecto istud docuit
Egreg. Doctor ad praxim mo-
ralem, ubi aliqua probabilitas
auxiliata extrema necessitate mo-
vent ad conferendum Sacramen-
tum adeo necessarium sub con-
ditione, ut & saluti animæ con-
sulatur, & reverentia Sacramento
servetur. Aliud fortasse diceret
Scholastico more.

Si nulla mortuorum apostolus
alios inquit omnes haec considerat
estut mortuorum si

S E C T I O II.

*De principalioribus modis excogita-
tis a Theologis ad declarandam
Virginis præservationem a
peccato originali.*

§. I.

*Assumptionum Theologorum super hoc
puncto explanatur.*

156. **C**um ipsa Purissima Virgo Maria repleta Spiritu Sancto, & gravida humano Verbo prædiceret *Beata me dicent omnes generationes*, ab ipsis incunabulis Ecclesiae, primum Apostoli, deinde SS. PP. ac Theologi certatim illam extollentes ad hunc scopum collimarunt, ut fundamentum tantæ

ma-

magnitudinis nempe gratiam, & puritatem proflus declararent, ut ejus adeo præservationem agnoverint per septemdecim saecula, quæ lapsa sunt a Christo nato, ut erudite probat Pater Ferdinandus Quirini de Salazar in cap. 47. argument. 12. suæ defensionis pro Immaculata Deiparæ Conceptione, usque ad saeculum præteritum, ex quo tempore usque ad nostram ætatem, incredibile est, quantum Theologi infudarint in explananda, & confirmanda Virginis primordiali puritate.

157. Fundati in modo loquendi Scripturarum, Conciliorum, & Patrum: nam Augustinus cap. 37. de natura, & gratia excepit Virginem a quavis generali regula agente de peccato, his verbis: *excepta Beatis*

L 6 sima

fima Virgine, de qua, cum de peccatis agimus, nullam prorsus habere volo mentionem. Patres septimae Synodi, act. 3. dicentes: *Maria immaculata, & omni natura sensibili, & intellectuali purior.* S. Thomás de Villanova, Sermone 20. de Nativitate Virginis docet: *Maria nihil gratiae, aut perfectionis, aut glorie, quam animus in pura creatura concipere potest, deficere.* Supra omnes Anselmus secutus a Divo Thoma, & omnibus Theologis de Concept. Virg. cap. 18. ita scribit: *deciuit Virginem ea puritate nitere, qua major sub Deo nequeat intelligi.* Quibus omnibus consonat Concilium Trident. sess. 5. decreto de peccato originali, declarans, non esse suæ intentionis, in universalis definitione peccati originalis Im-

ma-

maculatam Virginem comprehendere. Secuti sunt Pontifices moderni, semper faventes opinioni de primaria Virginis immitate.

158. Tantis stimulis adacti Theologi Catholici, datis velis ingenio in hoc mari magno gratiarum, invenerunt tantam puritatem in Virgine, ut supponentes pro certo, primo Virginem non contraxisse de facto originale peccatum, secundo, aliquod verum debitum, obnoxietatem, seu periculum incurandi peccatum contraxisse, cum sit vere redempta, & præservata ex meritis Christi Domini; festinant speculari, quoniam debitum Immaculata contrixerit; distinguunt enim more suo debitum, seu periculum, in proximum, & remotum: debitum proximum con-

tra-

254 Tract. de principatu, &c.

trahendi originale communiter consistere dicunt in peccasse in Adam; ideo reliqui posteri contraxerunt hoc debitum: quia per *peccasse in Adam* imminebat illis contractio peccati originalis, cum nisi speciali gratia prævenirentur in primo instanti animationis, conciperentur maculati, & in peccato.

159. Debitum remotum consistere dicunt in inclusione in pacto: quia debitum remotum, est periculum, & obnoxietas cadendi in debitum proximum; sed inclusio in pacto est periculum, & obnoxietas cadendi in debitum proximum, quia est indifferentia ad peccatum Adæ, ut capit is, & ad peccandum in Adam, quod est debitum proximum contrahendi originale: ergo.

160. Per

Disp. II. Sect. II. 255

160. Per debitum remotum
» (inquit P. Joannes Marin tract.
» 17. disp. 7. sect. 3. num. 27.)
» communiter intelligitur pactum
» cum Adam. Perlin. supra, &
» Aranda supra, sect. 9. dicunt
» hoc non esse propriæ debitum:
» ideoque B. Virginem non ha-
» buisse debitum remotum con-
» trahendi originale: cum tamen
» Eximius Suarius tom. 2. disp.
» 3. sect. 2. dicat, sine errore di-
» ci non posse B. Virginem non
» fuisse obnoxiam peccato; sa-
» tius videtur dicere, hoc esse
» debitum remotum, non pro-
» xime remotum, ut ita loquar,
» sed remote remotum.

161. „ Ratio est: quia pa-
» ctum cum Adamo erat obno-
» xietas, & contingentia inclusio-
» nis in pacto respectu totius na-
» turæ humanæ descendentis ab

» Ada-

„ Adamo per seminalem propagationem, sed inclusio in pacto est debitum remotum contrahendi originale: ergo pactum cum Adam est debitum remoto remotum contrahendi originale. Major est vera: quia tota natura humana sic descendens ab Adamo inclusa est in pacto, & includeretur B. Virgo, nisi ex meritis Christi præservaretur. Quod pactum non sit debitum proxime remotum, probatur: non est debitum proxime remotum id, inter quod, & debitum proximum mediat aliud debitum remotum; sed inter pactum, & inter peccare Adam, quod est debitum proximum, mediat inclusio in pacto, quæ est debitum remotum contrahendi originale: ergo pactum non est

sta

de-

„ debitum proxime remotum. Concludit iste Doctor datis antea suis assertionibus per num. 33. in hunc modum.

162. „ Ex his B. Virgo non contraxit originale: quia contrahere originale consistit in eo, quod peccaverit in Adam, & quod ex vi hujus peccati concipiatur cum macula peccati, & sine gratia; sed B. Virgo concepta est in primo animacionis instanti in gratia, & non peccavit in Adam: ergo non contraxit originale. Ex his 2. B. Virgo non contraxit debitum proximum contrahendi originale: quia debitum proximum contrahendi originale consistit in peccasse in Adam; sed B. Virgo non peccavit in Adam: ergo. Ex his 3. B. Virgo non contraxit

sta

de-

„ debitum proxime remotum con-
 „ trahendi originale: quia debi-
 „ tum proxime remotum con-
 „ trahendi consistit in inclusione
 „ absoluta in pacto: ergo. Ex
 „ his 4. B. Virgo solum ha-
 „ buit debitum remote remotum
 „ contrahendi originale: quia
 „ debitum remote remotum con-
 „ trahendi originale est contin-
 „ gentia inclusionis in pacto,
 „ quæ est debitum remotum;
 „ sed B. Virgo ex vi pacti cum
 „ Adam habuit contingentiam
 „ inclusionis in pacto: ergo. Ha-
 „ cetenus Pater Marin.

163. Omnes Theologi moder-
 ni, alii amplius, alii strictius op-
 nantur, diversitate proveniente
 ab aeterna praedestinatione Deipar-
 æ, & ordine decretorum ab ipsis
 adstructo. Nomine quippe praede-
 stinationis Deiparæ describitur a

Rho-

Rhodes quæst. 1. punct. 2. illa
 specialis Dei providentia consti-
 tuta ex actibus intellectus, &
 voluntatis, quibus Deus ab æter-
 no destinavit efficaciter MARIAM
 in tempore producere, Matrem
 sui Unigeniti facere, ornareque
 omnibus donis gratiæ, gloriæ,
 meritorum, & naturæ, quæ tan-
 tæ sunt dignitati convenientia:
 hæc autem providentia constatur
 ex diversis decretis divinis, vel
 virtualiter, vel distinctione ratio-
 nis cum fundamento in re di-
 stinctis, vi cuius æquivaleat plu-
 ribus decretum re idem, & sim-
 plex, possitque suscipere denomi-
 nationem prioris, & posterioris; id-
 eoque per diversa signa explicatur.

164. Signa rerum apud Patrem
 Junium, & Herrera, & Theolo-
 gos, non sunt aliquid distinctum
 ab ipsis rebus; sed sunt ipsæ res,

pro-

prout talem, vel talem ordinem inter se habent: inde dicere, quod scientia media de consensu libero est in signo distincto, & priori prædefinitione formalis consensus, seu liberi, apud suos defensores solum est dicere quod scientia media, & est virtualiter, vel ratione fundamentali distincta, & habet ordinem prioris respectu prædefinitionis formalis. Regula igitur ad cognoscendam hanc prioritatem est influxus unius decreti in aliud; itaque decretum, quod influit in aliud, movendo, determinando, proponendo conditionem, vel motivum ad aliud, est prius dicta prioritate alio. Hoc communiter stabilito, procedunt Theologi ad collocanda, & ordinanda hæc Divina decreta in suis respective signis.

§. II.

§. II.

Ordo Decretorum Dei in sententia Scotti exponitur.

165. **S**Ubtillissimus Scotus de-
cuss Franciscanæ Familiæ, & de immunitate Maria-
na optime meritus primum lo-
cum obtinere debet. Loquatur
Pater Ferdinandus Salazar, qui
in lib. de Conceptione, cap. 12.
sic effatur: „*fortassis autem no-*
„*va, & ab his, quæ de Scotti*
„*mente alii scripserunt, aliena*
„*dicam, conabor tamen ger-*
„*manum ipsius judicium sic*
„*exprimere, ut illius sensus me*
„*assecutum fuisse his, qui præ-*
„*dicta loca obierint, perspi-*
„*cuum fiat.* Ergo Scotus, si
conferantur ea, quæ docet in 3.
dist.

dist. 7. quæst. 3. & dist. 19. quæstion. unica, & ista quæst. & quod utrobius dixit in reportationibus, signa decretorum Dei ad hunc modum distribuit, juxta laudatum Salazar, in primo signo consideravit Deus seipsum sub ratione summi boni, ad quod reliqua omnia creata bona ordinari opus erat. In secundo signo animam Christi ante omnem aliam creaturam non tantum fore decrevit, sed etiam ad illud Gloriæ fastigium prædestinavit, quod postea obtinuit.

166. In tertio signo omnes Angelos, & cunctas hominum animas, non modo producere decrevit Deus; sed ex utrisque plures ad Gloriam prædestinavit, adjecit etiam, ut tam Angelos, quam hominum animas illi animæ Christi tamquam com-

mu-

muni capiti, ac principi submitteret; & hoc videtur quartum signum. Rursus in quinto signo Angelicam naturam, quæ longe nobilior est, quam humana, inferiori parere, & obsequi decrevit, dum decrevit animam humanam ad Divini suppositi unionem assumere. In sexto signo animas hominum, quas prius secundum substantiam producere decreverat, & ad gloriam elegerat, suam quamque determinate carnem, & corpus habere voluit, ita quidem, ut prædestinatorum corpora, quemadmodum & animas, prius eligeret ad gloriam, deinde vero eadem hoc, vel illo modo contempnare decerneret.

167. In signo jam septimo hæc ipsa corpora, quæ poterat Deus per semetipsum produce-

re,

re, ita quidem per naturalem procreationem formare decrevit, ut Adamum hujus generationis fontem, & caput esse vellet. In octavo signo, cum ad consequendam gloriam, tam animæ, quam corporis (ad quam prædestinatos efficaciter elegerat) gratia, & justitia esset necessaria, optimum ratus, ut qui naturalis generationis fons erat, idem esset caput, & initium, ex quo justitia ad posteros deflueret; legem transmutationis Adamo indixit, & foedus de gratia derivanda cum eo pepigit. In 9. signo vedit Deus peccatum Adami, ac ejus posteros morti, & peccato obnoxios propter parentis culpam. Nihil haec tenus de carne Christi Domini in ordine decretorum: quia cum in ejus morte, ac passione contine-

retur

retur peccatorum redemptio, provide expectavit Deus prævisionem constantiæ, aut ruinæ primi hominum Parentis, ut animæ Christi, quam prius ad gloriam, & unionem hypostaticam elegerat, aut carnem impassibilem prævisa Adami constantia, aut passibilem ejus prævisa ruina assignaret.

168. Igitur in signo nono, prævidit Deus Adami culpam posteris impendentem. Ut huic malo medicinam pararet: in decimo signo animæ Christi Domini eam carnem passibilem, quam habuit, unire decrevit, ita quidem, ut prius eam ad gloriam prædestinaret, & subinde post prædestinationem ad gloriam, passionem, aut mortem, ejusdem definiret. At cum Subtilis Doctor non satis declara-

M ret,

ret, quid de Virginis prædestinatione senserit, sat ex doctrina illius, & ex illis, quæ in eodem 3. distinct. 3. quæst. 1. de Virg. inserit, mentem illius venari non difficile est. Ideoque in 11. signo decreta Virgo in prævisione Dei ita post mortem, & Crucem prædestinata, & electa fuit, ut non remote, sed proxime post ipsam in eadem prævisione extiterit; Virgo enim simul atque passio, & Crux Christi a Deo prævisa est, nullo intersticio, aut intervallo ad gratiam originalem actutum electa fuit, alii vero subinde longius, postquam labi permisit, & delicti communis consortes facti ad gratiæ participium vocati sunt.

169. Praeclaram Virginis Gloriæ commendandam ex hoc signorum ordine a Scoto excogitato

tato eruit, & infer Salazar. Primum: quia dum ejus prædestinationem, & electionem ad originalem gratiam post Christi passionem differt, hanc ipsam originalem gratiam, ut pote ex meritis Christi obtentam ad digniorem conditionem extollit: & sane non parum decoris, & gloriæ ipsissimæ donis, & gratiis accrescit, quod tali, ac tanto pretio constiterint: 2. quia gratia originalis, quam Virgo obtinuit, melioris redditur conditionis, cum totam sub meritum passionis, & mortis Christi, dicatur, cecidisse: quia exploratum est, longe majores, ac sublimiores gratias, & dona a Deo hominibus impensa fuisse, jam inde post quam Christus re ipsa mortem pertulit, quam omnibus retro fæculis, antequam mortem subiret.

M 2 170. Ita-

268 Tract. de principatu, &c.

170. Itaque Virgine colloca-ta in signo post passionem, de-cebat, ut non semel August. do-cet. Deuin effusorem esse ad retribuendum, cum pretium San-guinis Christi jam acceptaverat, quam cum de Christi passione, & inestimabili sanguinis pretio nihil cogitabat, seu phrasl scho-laistica, præscindebat, acceden-te Ambrofio: nec mirum, si Do-minus redempturus mundum ope rationem suam inchoavit a Ma-tre, ut per quam salus omnibus parabatur, eadem prima fructum salutis hauriret ex pignore. Ut congregations gratiarum efflu-ent in hoc mare magnum pri-mum post Christum prædestina-tionis centrum.

171. Tertium: quia videtur Scotus, Virginem non ab ori-ginali tantum, sed ab illius de-

bito

Disp. II. Sect. II. 269

bito proximo liberasse, dicente Mariano Subtilissimo: *Et sicut alii indigerunt mediatore Chri-sto, ut per ejus meritum remi-teretur eis peccatum jam contra-ctum, ita illa magis indiguit mediatore præveniente peccatum, ne esset ab ipsa aliquando con-trahendum, & ne ipsa contra-heret.* Perpende extrema ista verba, quibus aperte docet, per Christi merita, non tantum hoc factum, ne Virgo re ipsa con-traheret peccatum; sed etiam ne esset contrahendum, id est, ne debitrix illius contrahendi esset: quare debitum peccati in MA-RIA Christi meritis extinctum fuisse, & quasi solutum, ex Scotti sententia probare pergit ipse Salazar cap. 13. num. 2.

172. Hunc ordinem cum Sub-tilissimi sensu exposui, quia vi-

M 3 de-

270 *Traet. de principatu, &c.*
detur conformior ejus doctrinæ,
ut ipse Salazar per otium de-
promptis sententiis ex ipso Sco-
to luculenter explanat. Et qui-
dem videtur modus consentaneus
Theologis, & PP. ac Conciliis
MARIÆ præservationem a Chri-
sti meritis descendenter tenen-
tibus & docentibus. Ego vero
nihil, nec asserendo, nec impug-
nando propono, cum meus sco-
pus unice collimet ad explican-
dam executionem adorabilis hu-
jus Mysterii, ut per principia
philosophica plane intelligatur,
quomodo de facto executa est
hæc mirabilis præservatio in in-
stanti primo creationis animæ
Virgineæ, & ejus infusionis in
corpus; quia contra nullam sen-
tentiam dimicamus, cum no-
ster labor non supra mortalium
sphærarum, ad ordinem intentio-
nis

Disp. II. Sect. II. 271
nis evolet, sed ad executionis
tantum harmoniam coarctetur.

§. III.

Principaliores aliorum opiniones.

173. **E**ximius P. Franciscus
Suarez ex his, quæ
docet in 3. part. disp. 5. sect. 1.
& 2. disp. 1. sect. 3. & disp. 3.
sect. 2. & 3. ac 1. part. lib. 2.
de causa prædest. cap. 4. num.
21. sic disposuit signa: in 1.
Deus Optimus Maximus, via
intentionis Christum Dominum
& Incarnationem ejus quoad sub-
stantiam, & eas proprietates,
quæ illam per se comitantur,
efficaciter prædestinavit. In 2.
MARIAM Virginem fore de-
crevit, ita quidem, ut prius
illam in Matrem Christi effica-

M 4 ci-

citer eligeret, deinde ad illam gratiam, & gloriæ cumulum, quem demum obtinuit, destinaret. In 3. signo Deus omnes alias creatureas, mundumque universum, secundum esse naturale, efficaciter decrevit. Subjecto mundo, & creaturis omnibus Christo, & MARIAE, tamquam supremis rerum omnium Princibus. In 4. signo prædestinatos omnes, tam ex Angelis, quam ex hominibus elegit Deus ad Beatitudinem, destinans ad illam gloriam, quam quisque demum erat consecuturus, circa reprobos autem negative se habuit.

174. In 5. signo Adamum, atque Eam primos inter reliquos homines condere constituit, ut ab isto genus humanum, atque etiam MARIA suam origi-

nem

nem recenseret, & Adam, tam naturæ, quam gratiæ caput existeret, cum illo de transfundenda in posteros suos gratia, atque etiam in Virginem pactum est, si vero illam amitteret, suæ quoque labis illos confortes faceret. In 6. signo permisit Deus lapsum Adami. In 7. ad remedium hujus peccati Christum prædestinavit in carne passibili. Ac demum, in 8. signo, cum reliquos homines in peccatum labi permisisset, ex meritis Christi passibilis in MARIA insula gratia a peccato originali eam servare decrevit, & vi executio- nis ad illam gratiæ mensuram adducere, ad quam ante ipsius peccati prævisionem in 2. illo signo ipsam præordinaverat. Unde vides, ex mente Eximii Ma- ternitatem suisse fundamentum,

M 5 ut

ut ad tantam , tam insolentem
gratiam , & gloriam fuisse Vir-
go prædestinata .

175. Celeberrimus Catherinus
in quatuor prioribus signis me-
tandis oratione conspirat cum Sua-
rez . In 5. autem , in quo pa-
etum cum Adamo initum de
transfundenda in posteros gratia ,
ab illo discedit , sed tamen de
ejus mente non eodem modo sen-
tiunt Interpretes : nam quædam
sibi adversantia docere videtur .
P. Vasquez , Catherini mentem
se assicutum putat , atque ad eo
sic decernit . Quod si conferan-
tur ea , quæ dicit Catherinus in
Opusculo de peccato originali ,
cap. ultimo §. Unde , & 8. & in
disp. de Immaculata Conceptio-
ne lib. 2. cap. 2. ejus certa mens
ea fuit , duplicem veluti legem
in uno foedere cum Adamo per-

cul-

cusso concipi posse , aliam de
transfundenda gratia , & sub hac
ingressam fuisse M A R I A M ,
aliam de transfundendo peccato ,
& ab hac exceptam . Putat enim
hic Author , rationi fuisse con-
sentaneum , ut Virgo Deipara
ad favores communi cum reli-
quis consortio vocaretur , atque
adeo gratiam ex Adamo derivan-
dam ipso perseverante caperet ,
ea vero , quæ contraria , & odio-
sa erant , ab ipsa longissime ar-
cerentur .

176. Galatinus in 1. signo de-
liberantem Deum de mundi con-
ditione ponit , cumque jam sub
conditione futuros præsciret ho-
mines conditionate creatos pa-
etum cum Adamo , & hoc ab
illo conditionate transgressum , a
mundo condendo absolute deter-
rebatur . Cum vero in 2. signo

M 6 ve-

venerunt illi in mentem JESUS , atque MARIA , eorum auxilio labanti mundo subveniri posse , prænovit : quare in 3. signo ex illorum amore mundum condere apud se statuit . In 4. signo ad executionem præcedentium decretorum veniens Deus MARIAM propagatam ex Adamo decrevit , & ne ex labe Adami per generationem virus serperet , Deiparamque inficeret , quamdam seminis particulam in lumbis Adami segregavit , eamque mundam , & immaculatam jussit , utpote quam ab universali födere exceptit , quæ particula ab ipso Adamo decisa in Seht , & ab hoc in Enos , & ab his succedente ordine in reliquos ejus posteros , usque ad Joachimum , & Annam per singulos venit , demum ex illa particula Virgo pro-

crea-

creata fuit . Hæc Galatinus , inquit Salazar , in quibus sunt in Theologia alia absurdæ , alia plane fabulosa , & commentitia , atque adeo prorsus rejicienda , atque confutanda sunt .

177. Ipse jam P. Ferdinandus Salazar decreta Dei ita ordinat . In 1. signo , ut suam bonitatem in creaturas effunderet Deus , mundum universum propter homines condere decrevit ; itaque non unum aliquem hominem , scilicet Adamum , nec plures confuse , & indiscrete , sed omnes futuros singillatim , eorumque numerum certum , ac definitum producere apud se constituit . In 2. signo , cum posset aliis modis , quos deliberaverat , homines extra causas producere , unum Adamum , & ex illo omnes per naturalem generationem condere

sta-

statuit. In 3. signo, cum hominibus Deus gratiam, & gloriam cuperet, ita quidem definivit, ut is, quem naturæ caput esse jussérat, esset etiam fons, & caput gratiæ, & justitiæ.

178. In 4. signo prævidens Deus, omnes illos, quos condere prius decreverat ex uno Adamo, peccato infectos, in medium communis peccati Christum secundum substantiam, ejusque mortem, meritaque decrevit. In 5. signo, cum Christum posset per varias causas producere, videlicet per semet ipsum illum ex nihilo creando, aut ex limo, vel ex alia maternia eum formando, aut per naturalem generationem maris, & fœminæ, aut etiam ex Virgine tantum sine Patre ipsum condendo, prævidens omnes illas fœminas,

nas, quas prius condere decreverat, & quas lex transfusionis comprehenderat, peccato infectas, desideransque simplici voluntate ex Virgine nasci.

179. Ex hac complacentia simplici nativitatis ex Virgine immaculata propter decentiam Incarnationis decrevit primum efficaciter propter ipsius Christi merita MARIÆ substantiam, atque existentiam producere, atque ea prævisa, affectu etiam simplici dignitatem Matris Dei eidem cupiens ex hoc affectu auxilia efficacia illi præparavit, quibus eamdem Maternitatem mereretur; ac demum propter sua, & Christi merita Mater Christi efficaciter decreta est. Ita Salazar latissime probans hunc ordinem decretorum a se statutum. Pater Joannes Marin. tract. 17.

disp. 7. sect. 1. a n. 1. ita di-
gerit signa. In 1. decrevit Deus
Verbum hypostatice unire vase
in natura humana , vel Ange-
lica , vel alia nobiliori . In 2. si-
gno ex meritis Verbi ita uniti,
& propter ipsum tamquam fi-
nem decrevit Mundum , Ange-
los , & Adamum in gratia , &
prædestinavit conditionate Ada-
mum , & posteros ad gloriam ,
non determinando hos præ illis.
In 3. signo posuit præceptum
Adæ , & celebravit cum illo pa-
ctum de transfusione gratiæ , vel
peccati in posteros.

180. In 4. prævidit Deus pec-
catum Adæ. In 5. intuitu meri-
torum Verbi hypostatice uniti
forte vase decrevit Deus , Ver-
bum uniri naturæ humanæ pro-
xime passibili , ut per ejus mor-
tem nos redimeret præservando,

vel

vel sanando . In 6. ex meritis
Christi decrevit B. Virginem pri-
mam omnium posteriorum Ada-
mi , eam præservavit ab inclu-
sione in pacto , & elegit in Ma-
trem , postea decrevit reliquos
posteros , alios ex meritis Chri-
sti , & destinatos ad gloriam , &
intuitu meritorum Christi sic præ-
visi executa est existentia mun-
di , Angelorum , & Adam in gra-
tia , & ipsa unio cum natura
humana : electi sunt primogeni-
tores Christi , & decreta est illis
gratia ad tantam dignitatem .

181. Ita enarratis principaliori-
bus opinionibus omitto reliquas ,
vel quia ad has reducuntur , vel
cum illis concordant , vel parum
discordant .